

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

Lo restant de la fulla es digne de la quintilla. Lo poeta 's dedica á estirar rimas pels cabells, y 'l pobre públich es qui se sent las estragassadas. O sino calculin per la següent décima

«De Dios Madre y gran Patrona
De la española Nacion,
Yo con todo corazon
Te confieso Real Matrona:
Levántate, tú, Gerona,
Recuerda inmortal Ciudad.
Que el morir fué heroicidad
De tus dignos ascendientes,
Lema fué de estos valientes,
Dios, Re, Patria, fe, unidad.»

Aquesta *unidad* me fá l' efecte de un cop de puny.
¿Unidad de que?
¡Qui sab! Potser los gironins, ja llavors, lluytavan per l' *unitat del sistema mètric!*

Tinch en mon poder un* altra fulla, que 's repartia dias endarrera entre 'ls fiels de la parroquial iglesia de Cambrils; pero avants de transcriurela 'ls demano perdó, y á cambi de concedirme 'l, acceptin una advertencia. Pósinse unas quantas gotas d' aygua de colonia al mocador, y mentres llegeixin no 's treguin lo mocador del nas.

Ho han fet? Donchs allà vá:

EXTRAÑA ILUSTRACION DEL SIGLO XIX.

Pomposos elogios se hacen De las luces de este siglo!.. Y es mas tenebroso y sucio Que cuantos le han precedido.

Por do quiera que se vaya, Por plazas, calles, caminos, En todas partes resuena El asqueroso *me cisco*.

Esto dicen los adultos, Esto repiten los niños; Llenos están de inmundicia Cafes, teatros y casinos.

Antiguamente los hombres Hablaban mucho más lindo: Ahora gran parte usan Un lenguaje de bandidos.

Qué ilustracion más bonita! Qué modo de hablar más fino! Pueden por cierto envidiarnos Los Moros y los Beduinos.

Y... a quién arrojan basura? Es á repugnantes bichos? Es á hombres infelices? Es á espíritus malignos?

Nada de esto: pues á quién?... Vergüenza causa el decirlo; Mas lo diré francamente: La arrojan contra el Altísimo!....

¿Es posible que los hombres Lleguen a tal desatinor Oh deplorable miseria! Oh feísimo delito!

Dime pues, oh tú, blasfemo: ¿Contra tu Padre divino, Contra el Dios que te sostiene, Que te ha criado y redimido, Contra el gran Rey de los cielos, En vez de alabanzas é himnos, Osas arrojarle mierda?

Para ti *mierda, cochino*. Mas á Dios honor y gloria! Corazon agradecido A sus bondades inmensas, A sus grandes beneficios!

El es Santidad eterna, Él es Amor infinito, De bondad y de belleza El immaculado Tipo.

No provoques con insultos Sus formidables juicios, Sinó dadle honor y gloria Por interminables siglos.

Así nuestro siglo sucio Se trocará en siglo limpio, É imitará la cultura Y piedad de los antiguos.

REMEDIO CONTRA LA BLASFEMIA.

Ved aquí la medicina: Profundamente inclinados Digan á un coro los hombres: «Sea por siempre alabado El gran Dios de cielo y tierra.» El Sol, la Luna, los astros,

Los Hombres, los animales, Los montes, valles, collados, Los arboles, los arbustos, Plantas y flores del campo. Y demás, hechura son De su poderosas manos.

Él por su bondad inmensa A los hombres ha librado Del poder de Satanas, Del pecado y sus estragos. Deben por tanto los hombres, Si no quieren ser ingratos, Amarle sobre manera. Respetarle en sumo grado. El que contra Dios profiera Palabras de desacato, Expiará su enorme crimen

En los tormentos del Tartaro. Quien no vela ni corrige, *Máxime* si es Padre ó Amo, Sufrija también castigo Por no cumplir con su cargo, *Destiérrese ya por siempre El súcio, desvergonzado, El degradante, impolitico, Asqueroso, vil y bajo, El indigno, el muy sacrilego, El feo y torpe me cá....*

Ni un comentari.

La blasfemia no hi ha dupte qu' es dolenta; pero francament aquest remey que vá sortir de la sagristia de Cambrils casi es tant dolent com la mateixa malaltia.

Lo camí del cel, jo no me 'l figuro pas cubert de flors, pero tampoch me 'l figurava cubert d' alló que diu lo poeta:

«Para ti m.... cochinol»

Aquesta poesia es un atentat contra la retórica y contra l' higiene.

A. T. O.

UN MISTO.

Ab més ó ménos malicia los periódichs francesos han explicat los motius que han obligat á un cert matrimoni de la aristocracia á acudir als tribunals de justicia, en demanda de separaci6 de cossos y de béns.

Se tracta de un baró y una baronesa; ell' molt refiat en las virtuts de la seva esposa y ella massa guapa perque 'l marit puga viure sense posarse alerta. Una dona guapa sempre es una tentaci6. Si la primera mare no hagués sigut guapissima, la serpente se 'n hauria hagut de anar del paradís, ab la qua dintre de la boca.

Lo paradís del baró Carlos de H. es una magnífica possessió no molt distant de Paris, composta de un gran edifici y un gran bosch amurallat.

Descripci6 del edifici:

Baixos: hi ha 'ls salons de rebre, 'ls de confiansa, l' estudi del senyor, lo menjador y las demés dependencias comunas.

Primer pis: ala dreta, dependencias del baró; y ala esquerra, dependencias de la baronesa. (No 'u olvidin.)

Segon pis: un número de quartos magníficament amoblats y confortables, á la disposici6 dels amichs de la familia que 's diguan honrar la possessió ab la seva presencia.

Descripci6 del bosch: una porci6 de hectáreas de terreno montu6s, plé de arbres y cubert de cassa de tota mena.

Som á la vigilia de San Carlos, y 'ls hostes del baró y 'l mateix baró y la baronesa están fent una gran cassera.

LITERATURA DE SAGRISTIA.

A l' imprenta del Sr. Tomás Carreras de Girona continuan fent desgracias.

Lo dia dels morts vá sortir una fulla capás de fer morir de riure al home més serio y més formal. Lo titol d' aquesta fulla es molt curt: Diu axis: «En conmemoracion de nuestros queridos hermanos difuntos que en la guerra de la Independencia del año 1808 vertieron generosamente su sangre hasta perder valerosamente sus vidas por la causa de Dios, de la Patria y su Rey.»

Ja 'u veuen, ab una mica més unicament ab lo titol omplan tota la fulla.

L' objecte de aquest portentoso literari era 'l de sempre, 'l de recullir limosnas pèl Papa. Y no 's pensin que aquest prop6sít s' amagui. A la primera quintilla, ja l' hi diuen «Obra 'l porta-monedas.»

Llegeixinla:

«La limosna en el Señor Mu y acepta es mis hermanos, Por Leon nuestro Pastor Abrid todos vuestras manos, De estos muertos á favor.»

De lo qual se deduheix que com que 'ls morts ja no tenen butxacas, ni pantalons, se suposa que tot lo que 's recullit ha de anar á parar á las butxacas del Sant Pare.

Vol la malehida casualitat, que més de quatre vegades se trobin per un mateix camí la hermosa baronesa, y un jove guapo, elegant y galantejador. Això produheix certa familiaritat y alguna cosa més que aquestes relacions agradables, pero sense trascendencia.

La serpentina s'ha ficat dintre del paradís.

Al vespre tant los convidats com los amos de la possessió festaven rendits, cansats, morts. Després de un curt refrigeri tothom se'n va a retiro, y un silenci sepulcral reyna dintre de la casa. Tothom espera passar la festa del dia següent, havent recobrat las forsas.

Pero en honor de la veritat no dorm tothom. Qualsevol que s'hagués trobat al segon pis, a las deu del vespre, hauria observat una forma humana, caminant de puntetes y ab molt desembràs a través dels corredors, prenent la escala, baixant al primer pis, y dirigintse als departaments de l'ala esquerra.

Y qualsevol que s'hagués trobat en un de aquestos departaments hauria vist a un'altra forma humana esperant una visita.

L'un coneixia las tasqueras; l'altra sabia que no havia de fer falta la visita esperada.

Ja s'han reunit; pero no ha passat un minut, se sent lo grinyol de una porta que s'obra en los departaments de l'ala dreta.

Suposo que no haurán olvidat que l'ala dreta es la del marit.

—Estém perduts! diu ella. Vé 'l meu marit. Amaga't, Armando.

—¿Y ahont? respon aquest.

Una inspiració rápida com un raig de llum l'hi permet a n'ella sortir del compromís. En ménos temps del que 's necessita per contarho, obra un balcó que dona a la fatxada principal de la casa, impulsa al Armando cap a fora, tanca 'l balcó, respira y....

Lo demes no podém saberho, perque nosaltres, com a personas discretas, nos quedem a fora ab l'Armando.

La posició del pobre Tenorio es deliciosa. La nit es fosca, la serena es humida, y la son lo rendeix.

—¿Qué faig aquí, com un lloro, quan se descuidan d'entrar la gabiá? ¿Y fins a quan m'hi tinc d'estar? ¿Fins que clareji? Trucar als vidres no pot ser: quan ella no obra senyal que 'l marit es dintre. ¿Y si s'hi está tota la nit? ¿Que dirán lo jardiner, que dirán los criats, quan al clarejar me vegin aquí al balcó?

La nit es fosca; pero 'ls pensaments del Armando son encare més foscos que la nit.

Saltar a baix es impossible. Encare que coneix molt poch la casa, recorda molt bé que 'l sostre dels baixos té una gran alsaria. ¿Qué hém de fer?

En un moment de frenética impaciencia, extén los brassos fora de la barana y troba una cosa dura: ho palpa ab atenció, y exclama:

—Estich salvat! Es una antena. No tinc que fer més que abrasarmi y deixarme anar avall. Un cop seré a baix hi ha molt camp per corre.

Y ja 'l tenen ab una cama fora de la barana; pero com a home prudent y per inspeccionar lo terreno, se tréu una capsa de mistos, vá per encendre'n un, ab l'emoció 's crema la punta dels dits, l'hi escapa 'l misto y....

Fém punt apart.

Comensa a estallar un cohet, surten disparadas una serie de carretillas, se encén una roda, un sortidor, una renglera de fochs de bengala, un bombardeig de candelas romanas, un verdader castell de foch, tot ab un plegat, entre un soroll infernal de petardos, d'esquitxos, d'espurnas, y raigs de foch de tots colors en mil combinacions indescriptibles.

Era 'l castell de foch, preparat pèl dia següent en celebració del sant de l'amo de la casa.

Davant de un estrépit semblant tothom vá alsarse y vá treure 'l cap a fora, inclús lo mateix baró.

Tots ván moure's, menos l'Armando, que estálich y cama assi cama allá s'estava encara dalt de la barana, sense donarse compte de lo que l'hi passava, iluminat per l'extraordinaria claror d'aquell improvisat incendi. Dessobre del seu cap brillava precisament l'alegoria dedicada al amo de la casa.

Lo que després vá succehir, ja poden figurars'ho.

Los tribunals francesos han de decidir si procedeix la separació del baró y de la baronesa.

A. DEL F.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

Del Principal no 'n dirém res més sino que continua ranquejant ab algunas pessas cómicas y *La garbosa Cachi* y *La contrabandista de rumbo* que l'hi serveixen de crossas. Pero no 'n fassan cas. Dintre de poch veurán grans cosas en aquell teatro. Primer de

tot, se prepara un gran ball d'espectacle en tres actes, y decoracions y figurins pintats per en Soler y Rovirosa. Item més; está ja contractada una companyia de opereta italiana, per l'estil de aquella de la Friggerio, que tant bons recorts vá deixar a Barcelona.

Lo Liceo vá treyent partit del seu *Mefistófeles*. Avuy, després de quatre xops, lo públich comensa a trobarhi 'l gust. Indubtablement la cervesa es bona, y després será facil que no 'ns agradi tant lo vi ranci de l'antiga escola italiana. Lo mestre Faccio, l'últim dimecres vá tenir una despedida frenética y entusiasta. També es un d'aquells mestres que més de quatre vegadas se farà anyorar. Pero com que se'n vá content de Barcelona, es molt facil que a la curta ó a la llarga farà alló del refran «Roda 'l mon y torna al Bern.»

En quan a la companyia dramática de 'n Tutau, ja ha posat en estudi 'l grandios drama de Echegaray *La muerte en los labios* qu' es aquí esperat ab verdadera impaciencia.

La companyia de sarsuela del Circo continua fent forrola, y 'n faria més si las obras fossen més estudiadas y s'hi conegués una mica la direcció escénica. Ultimament ha estrenat la *Voz pública* diari de la nit, ab noticias frescas. Gran abundancia de xistes, de alusions picants y de ocurrencias agudas fan que 'l públich hi riga continuament. De segur qu' encare hi riuria més, si no hagués pèl mitj el fiscal de imprenta.

Los teatros del Passeig de Gracia se fan la competencia: Novedats ab una companyia de sarsuela, y 'l Espanyol ab la dramática del Sr. Arolas. *Los set pecats capitals* y *El hijo de la noche* son las dugas obras que respectivament han posat en aquestas últimas festas. En quant a lo *Skating-Rink*, hi abundan las tumbarellas dels patinadors.

Y l'Odeon segueix la costum de donar molt per pochi qu' rto. Dos dramas en quatre actes vá posar lo diumenje passat. *Gerónimo Tarrés* y *El presidiario de Ceuta*, lo diumenje. Y *Guillermo Tell* lo dimecres, advertint la empresa que aquest *Guillermo Tell* té dos actes més que 'l que 's posa en los demés teatros. Y es de creure que ab lo temps farà com los matrimonis fecondos que posan fills al mon: lo *Guillermo Tell* del Odeon, anirá posant actes.

N. N. N.

EN LO BALL.

¡M'hi declararé!

POESIA PREMIADA AB MENCIO HONORIFICA EN LO CERTAMEN DE LA SOCIETAT «L'ARANIA» D'ENQUANY.

I.

—Tú, ¿que ja has vist lo diari?...

—No, perque, ¿que dú de nou?

—Que aquesta nit, a las nou fan ball y tenim d'anarhi.

—¿Que son del nostre partit?...

—Mira, llegeix l'avis bé:

—*Añada a la Merced*

«*Joven Canela*»... Está dit;

vaig a mudarm' dessegida

y cap' al ball falta gent.

—Jo també hi corro al moment.

—Tú, ¿hi vindrá la teva vida!

—¿Qui vols dí?—La Concepció.

—De serio, noy?—M'ho han promés

ella, sa mare y l'Agnés;

jo l'hi he dat, l'invitació.

—Y donchs si ella en lo ball vé

ja pots darho per escrit;

aquesta mateixa nit,

¡m'hi declararé!

II.

—Vens bufant com una manxal

—Es qu' he cuytat!—Prou que ho sèl

—Vinch de casa 'l sombrero

de ferli passá la planxa

pel meu barret masegat;

¡pobre payoll ja ha patit!

encar' era d'ahi nit

girat de pel y aixafat.

—¿Que 'n varem fer de bromassa!...

—Ja 't dich jo que 'n varem té,

jo vaig perdre 'l meu jaqué;

vaja, quasi 'm vam fer massa.

—¡Bal bal no 'ns hi encaparrém:

lo carnet be 'l deus portá?...

—Home aixó no pot faltá.

—Donchs entrém al ball?—Entrém.

—Tú, la teva polla vé.

—Ja la veig, noy quin vestit!

vaya un luxo; aquesta nit

¡m'hi declararé!

III.

—¿Noy, que fas en 'quet racó,

que no la vols aná a treure?...

—Home si acabo de veure

que are, hi ha anat un senyó

—Cinch balls que ja ho fas així,

cada cop que te 'n hi vas

te destorba un sis ó as

que sols trobar pel camí.

Ja l'hi seguixen la pista

y si no corras....—Bal ho faig:

té, mira, are me 'n hi vaig,

y si logro eixa entrevista,

l'hi demano per ballar tots los balls seguits ab ella. —Ja vás bé, no ets poch trapella; —Oh! ja 'n sè de conquistar; vull espicar i... —Ja ho sèl cuyta que tocan... —Mon pit lo que sent, y aquesta nit ¡m'hi declararé!

IV.

Se ls assaluda.—Igualment;

caramba, si que ha tardat;

¿que potser are ha arribat?

—No fa gaire, en 'quet moment,

Concepció 'm dispensará...

—Digui:—¿Que té compromís?...

—No senyor.—Donchs sent aixís

quan tinga gust:—Molt bé está.

—No troba que fa caló?...

—Molta!—(Com comensaré,

bé, a l'altre ball l'hi diré

que hi haurá més ocasió.

Llástima que 's vá acabant;

ja tenia la pó a fora.)

Ha arribat ja la mitj-hora;

las invito al Restaurant.

—Mil gracias.—No hi há de qué.

¿Que venen?—Tot desseguit.

—(Soch un *trunfo*, aquesta nit

¡m'hi declararé!

V.

—Bé, com ha anat, com ha anat

la qüestió de la xicota?

—No l'hi he pogut dí una jota,

sa mare sempre ha parlat.

—Bueno, y després tot ballant...

—Cál ni aixó he pogut lográ,

les havia promés ja

a un altre.—Veste explicant.

—Prou he dit.—Donchs tu has pagat

y l'altre hi ha fet la broma

—No perque jo allí he fet 'l home

y el ni tant sols se hi ha acostat.

—M'apar que te la pendrá.

—Cál es un tipo com cap més.

—Vols dí?—Sí.—Donchs no he dit res.

—L'ocasió prou que vindrá.

—Mentras ho fassas tant bé,

ja pots tornarte 'n al llit.

—Be. home; algun' altre nit

¡m'hi declararé!

JOAQUIM COMABELLA.

ESQUELLOTS.

L'Ajuntament ha tret a subasta la confecció de 495 capots destinats a la guardia municipal.

Un famós jugador de barrotada, deya:

—Vaja que vingan de un a un, y de donarlos capot a tots, jo me 'n encarrejo.

Ab lo títol de *El Gratis* ha comensat a publicarse un periódich. Es la meytat més xich que 'ls altres, surt no més tres vegadas a la setmana, y costa tres rals cada mes.

De manera que aquest periódich confirma alló que diuhem: lo que 't donan gratis es lo que surt més car.

Un crach de la montanya arriba a Barcelona, y a las pocas horas, uns subjectes, que no sembla sino que ab l'olor coneixen a la gent, se l'hi acostan y l'engallinan pèl sistema dels cartutxos de perdigons. Ell se creya haver fet una fortuna, y 's troba ab una provisió de plom per anar a matar moixons.

Sense diners per pagar a l'amo de la fonda, y avergonyit fins al punt de no voler contar a ningú l'aventura que l'hi ha succehit, agafa 'l rellotje y se 'l ven.

S'estava segut a un padris de la Rambla de Santa Mónica, entregat a las sevas reflexions: tenia un vellet al costat, un venerable vell... y al alsarse, quan lo vell ja se 'n havia anat, se troba que l'hi han trobat tots los diners que duya.

Al menos l'hi han quedat los perdigons, per si l'hi passa pèl cap clavarse una perdigonada.

Lo disapte passat anava la banda d'Artilleria pèls carrers, y molts artillers vestian de gala.

—¿Quina festa fan? preguntava un ciudadá.

—La de Santa Bárbara.

Está ben trobat. L'Artilleria es l'arma que en una guerra fa més estragos, y fa molt bé en posarse baix l'advocació de una santa bárbara.

Lo gremi de taberners ha acordat suprimir l'ampolla de ví que solia regalar per Nadal als seus parroquians.

No falta qui assegura que ja fa temps que ha suprimit lo ví.

Las senyoretas que ván comensar a lluhir la boyna, emulant lo valor y las virtuts de aquella célebre donya Blanca, ab un diumenje de rumbejarla, sembla que ja n'han tingut prou.

Are ha sortit un altre sombrero que ni es boina, ni es sombrero. Es una especie de catxutxa sense visera. Estich esperant lo dia que 's posaran gorra de dormir, barret de picador ó sombrero de estudiant.

Fragment de una carta qu' escriu una nena de fora que ha vingut á passar una temporada á Barcelona. «Estich al Plá de Palacio. Es una plassa molt animada. Per davant dels meus balcones passen casi tots los enterros de Barcelona. Me diverteixo moltíssim.»

Echegaray ha escrit un drama. 'S titula *La muerte en los labios* y ha fet furor.

Totas las representacions que s' han donat d' aquesta obra en lo teatro Espanyol s' han contat per plens. De manera que 'ls actors encarregats de recitar los papers, *ab la mort en los llabis*, han donat la vida al teatro Espanyol.

Las alusions de la joguina *La voz publica* que obtenen més grans aplausos son las que 's dedican al Ajuntament de Barcelona.

Lo teatro se 'n vé á terra cada vegada que 's parla d' aquelles sessions en que 'ls nostres regidors fan campana sempre, y d' aquells arrossos en los quals no 'n hi falta cap de la majoria.

Y encare diran que 'l nostre Ajuntament no serveix per res!

Aquí 'l tenen salvant una obra, y fentli donar un gran número de representacions.

En un poble de Galicia, Cangas de Onis, han desaparecut los fondos qu' estavan en poder del recaudador de contribucions.

Y no s' ha pogut averiguar lo paradero d' aquests fondos, perque 'l recaudador ha desaparecut també.

Observin una cosa. En los temps antics hi havia moltes aparicions. A cada dos per tres s' apareixia un sant ó bé un dimoni.

En cambi en los temps moderns no hi ha més que desaparicions.

Desapareixen fondos y administradors.

A Zaragoza, dias endarrera, tot un senyor advocat vá morir... de fam.

Es lo perill que corren totas las carreras aquí á Espanya.

N' hi ha molts que las segueixen en busca de la fama; pero 's quedan curts.

Per falta de una *a*, la fama 's queda *fam* no més.

Ha sigut nomenat director de la sucursal del Banch d' Espanya aquí á Barcelona lo Sr. Casi Lopez.

Si en lloch de ser Casi Lopez, fòs Lopez enter, felicitaríam al Editor de *l' Esquella*, per la part que l' hi tocaria.

Si hi há capellans mal intencionats, n' hi ha en cambi que tenen xispa, com ho prova la següent anèdota:

Se feya una funció en la catedral de una ciutat de Fransa, y 'l prefecte vá entrarhi ab lo sombrero posat.

Lo mestre de ceremonias vá dirigirseli tot desseguida, demanantli que fès lo favor de descobrirse, y 'l prefecte vá respondre:

—La catedral es freda y humida: y no vull costiparme.

Lo mestre de ceremonias replicá:

—Si vol, anirém á buscar un termómetro, y 's convencerá de que viu equívocat.

—Pues ja veurá, freda ó calenta, anyadeix lo prefecte, jo tinch lo mateix dret que vosté, y vosté que 'm demana que 'm descubreixi, comensa per estar cubert ab lo boneto.

Llavors lo mestre de ceremonias, trayense'l y oferintli, digué:

—Tinga, Sr. prefecte: si 's vol posar lo meu boneto, no l' hi diré res per més que estiga cubert.

Lo qual demostra que també hi ha capellans que tenen bonas sortidas.

De un llibre de viatjes per l' Assia:

«En aquest pais los homes son valents y durs. Quan hi ha una batalla 'ls fugitius son morts sense pietat.»

—Lo qual demostra, deya un lector, que allá 'l verdader valor consisteix en fugir, perque d' aquest modo 's té la mort segura.

QUÈNTOS.

Un sargento andalús qu' en materia de donas era partidari de alló de *tantas veo tantas quiero*, solia fer grans conquestas entre 'l ram de criadas y ninyeras á copia de fer grans promesas.

—Ez un tio, deya una ja de enganyada, que promete mucho y no dá na.

—Pues no diga, que á Vd. le ha dado algo, morenita, l' hi observava un cabo.

—¿A mi?

—Si señora, le ha pegado el acento andaluz.

—¿Y donchs que tenim? preguntava un metje á un pobre malalt que havia enviat á buscarlo.

—Miri aquí senyor doctor, la viga de l' esquena 'm fá mal y la post del pit també.

—Llavors no entench perque m' envia á buscar á mi.

—¿Y donchs á qui vol que demani?

—En materias de vigas y de posts, ningú com lo fuster.

Un perdís deya:

—Tinch un compte corrent ab en Girona.

—¿Qui, tú? Es impossible.

—Home, jo t' ho explicaré. Vull dir que 'ls dependents d' en Girona, me venen sempre corrent al darrera ab lo compte á la má.

—¿Quina véu més hermosa deya sentint á un cantant un filarmónich.

—Aixó no es res, l' hi responia un company, qu' encare que catalá tenia sanch andalusa á las venas. Mira, fá quinz anys que al teatro de Sevilla vá venir un baix, y va donar una nota tant plena y tant vibrant, que fins vá caure 'l sostre del teatro.

—¿Embustero!

—Pregúnta'u al meu oncle que de aquella feta vá quedar-se sòrt, y sempre diu que, després de haver sentit aquell artista, no l' hi sab grèu de haver perdut l' oido.

Un senyor molt rich, pero molt avaro, té la costum d' escombrar ell mateix l' escala de casa seva.

—¿No te'n donas vergonya? l' hi diu un amich seu.

—Un home de la teva posició escombrant l' escala!...

—Tens rahó no me'n hauria adonat. Desde demá fare que se'n encarregui la meua senyora.

Un amich convida á un altre á esmorsar y no l' hi dona res més que sardina. Sardinas escabexadas, sardinas fregidas, sardinas de Nantés....

—Veig que 'm donas moltes sardinas... diu lo convidat.

—Si, t' he volgut obsequiar ab un festi de *Sardinapalo*.

Un colegial que durant l' istiu ha deixat la vena de la innocencia, al ser reintegrat al col·legi, deya, mitj plorós:

—Papá, jo no vull anarhi á n' aquest col·legi.

—Donchs á quin?

—Voldria entrar á un col·legi de noyas.

Lo pare tot orgullós y parlant per ell mateix:

—Aquest xicot se 't sembla á tú: té 'ls mateixos instints. Prou fará tronar y ploure.

En un teatro 's representa un drama plé de interès. Lo traïdor comet un assassinat, y als crits de la victima compareix la policia, mentres l' assesi fá mútis per l' esquerra.

—Donde está el asesino? diu lo comissari. Buscadle. Y 'ls guardas se dirigeixen pel fondo.

En aquell moment se sent una véu desde 'l galliner que diu, ab tú desafortat:

—No, no per aquí per l' esquerra! Busquéulo bé! S' ha escapat per l' esquerra!

A un actor dolent cada nit lo xiulavan, sense que per aixó arribés á inmutarse. Un dia que la tempestat era irresistible, vá adelantarse fins al prosceni fent alguns ademans com si tingués ganas de parlar. Instantaneament vá restablirse 'l silenci, y l' actor vá dir:

—Senyors, sento molt lo que passa; pero en mitj de tot me queda una esperansa, l' esperansa de que arribarán á cansarse. En altres teatros m' ha succehit lo mateix, y al últim lo públich s' ha cansat.

Un pintor realista vá fer un quadro representant al fill pròdich pasturant los tocinos. Quan vá presentar-lo á l' Exposició vá posarhi 'l següent lema:

«Lo fill pròdich mirant als porchs, está pensant ab la familia.»

Veyent una nena de set anys la manera com á casa seva contemplan y regalan á la dida de un seu germanet, observant que la tractan ab tant carinyo y que no té un gust que no l' hi satisfassan, s' acosta á la seva mare y l' hi pregunta:

—Mamá ¿que 's necessita molt temps per aprendre l' ofici de dida?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

—La Tuyas ¿no 's casa ab tú?

—Hí!

—Pero no l' hi feyas l' ós?

—Dos.

—Es dir que al fi no ha estat res?

—Tres.

—Has fet bé de torná enrera perque t' haurian sorprés;

pero bon xasco t' espera quan vajas á l' *hu-dos-tres*!

PERFECTÍSSIM.

II.

No he pogut jo may entendre com á la *dugas-tercera*

del poble de Sant Primera

la *tot* que duya 's vá encendre.

PAUSMALA.

ENDEVINALLA.

Soch blanch sens esser coló,

com las personas tinch má,

com los bons cantants tinch tó,

alguns me solen menjá...

Endevina lo que só.

FELIU FELIU.

TRENCA-CLOSCAS.

Dot diner legal.

Combinar las lletras de las anteriors paraulas, de manera que 'n resulti 'l títol de una comedia catalana.

JOAN DE LA BANDERA.

TERS DE PARAULAS.

Horizontal y verticalment, estava al carrer de primera, un meu amich que 's diu segona, y ara s' ha trasladat al carrer de tercera.

RICARDO ROBERT.

CONVERSA.

—Ola, Vicens. ¿Qu' es aquí 'l Sr. Pujol?

—Es á passejar.

—L' esperare.

—Oh no tornaré fins d' aquí un parell de dias.

—¿Ahont ha anat?

—Entre tú y jo ho hem dit.

J. E. PUNTARSI.

GEROGLIFICH.

C C
1/4
O O O N O O O
pot
J M A
LO DEL LLOBREGAT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Ma-ne-la*.
2. IDEM 2.ª—*Carbó*.
3. SINONIMIA.—*Moll*.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Filomena*.
5. TRIANGUL.—*P O LL*
O L I
LL I S
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Alcover*.
7. GEROGLIFICH.—*Qui ment un cop ne ment cent*.

ANUNCIS.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINIS GUIATS PER LAS QUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratíssims, desde 2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure 'ls y se convenceran que no exagerem.

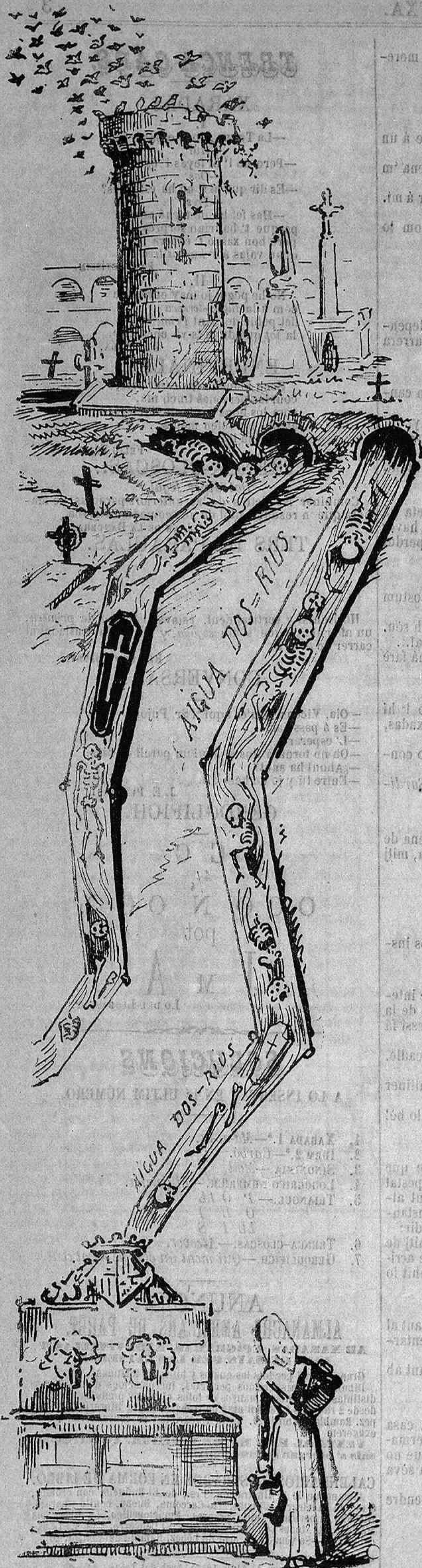
VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas.

CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

Almanaque de la Ilustracion, 8 rs.; de El Buñuelo, con cromos, 8 rs.; de La Alegria, Chistes, Tio Carcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano Americano, Quita pesares, Enciclopédico, La Risa, Los Maridos, etc. todos con laminas á 4 rs. El Cencerro, 2 rs. y El Casabel 1 rs.—Se venden llibreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona. Imp. de Lluis Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA ESCUELA DE LA TORRETTA.

Dessobre, pardals que cantan;
al mitj difunts que reposan,
y á sota, las conduccions
del aygua de Barcelona.

Aqui tenen las ventatjes
enormes y colossals

de fer lo nou cementir
en la Torre dels La dals.

—Ay, ay, un caixal al aygual
—Deu ser lo caixal del seny...

(Ventatjes del cementiri
que vol fer l' Ajuntament)

—¡Ave Maria Purissima!
Un brás, una má... cinch dits.

(Son morts que tornan á casa
un xiquet més aygualits.)